wasto. Kui nüüd need kaks teekäibiad läksid maggama, siis immetles se teine teekäibia sedda, et temma pärrast sedda önnetust ni ussinaste olli rikkaks saanud. Nüüd ütles se Ingel: jo sa nüüd hakkad Jummala nou ärratunda. Ma pölletasin selle pärrast sedda wanna ellomaia ärra, et ma teädsin, et seäl keldris olli üks rahhaauk, mis ta piddi kül leidma, kui ta seäl ümberkoudo kaewab, ja mis läbbi ta piddi rikkaks saama. Se on nüüd keik nenda sündind, kuida sa nääd. Ja Ingel lahkus temmast ärra.

Öppetus.

Oh mitto korda saab se meitele önneks muudetud, mis meie önnetusseks peame! sest meie peame jo se peäle mötlema, et risti ja willetsusse läbbi meie öige tee peäle saame juhhatud. Ärra mötle siis mitte omma hädda sees kaksepiddi, waid anna keik jummala holeks, sest temma murretseb sinno ees.

Se Jummal, kes meid kurwastanud,
Woib pea jälle römusta:
Kui murre tund on möda läinud,
Siis tulleb temma abbiga;
Kus siis so meel ei mötlege,
Seält tulleb abbi sinnule.

Kurrat ja Tallopoeg.

Kurrat tulli ühhe Tallapoia jure, kes tännini omma leiba olli rahhoga omma palle higgi sees sönud. Kurrat ütles: mis sa ni paljo waewa ennesele teed ning ni sandiste ellad? Tee sedda, mis minna tahhan, siis ma annan sulle ni paljo rahha et sa sest woid hästi ellada. Tallopoeg küssis: Mis sa siis tahhad? — Kurrat kostis: polle ennam tarwis, et sa agga üks ainus patto teed. Jummal hoidko mind

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1788, lk. 31